

KEIKALLA

PYRY PIRTTIMÄKI (Kokkola)

Yhtyeet:

Redsox (2002), The Déjàvu Band (2006 -), Duo Frilund – Pirttimäki (2012), Who´S Playing (2015)

Pienestä lapsesta saakka musiikki on ollut tärkeää minulle. Kotona kuuli paljon musiikkia ja äitini pisti minut lapsena usein pianotuoliin istumaan plimputtamaan, koska huomasi minun viihtyvän siinä hyvin ja saipas samalla minut pois jaloista pörräämästä. Kitaransoitosta kiinnostuin, kun olin suunnilleen 10v.

Olin kotona kuumeessa ja rummutin vaarini vanhaa kitaraa takakannesta, kun äitini tuli ehdottamaan, että eiköhän käännettäisi kitara oikein päin ja opettelisin soittamaan sitä ihan oikeasti. Niinpä hän opetti minulle kolme sointua (D, A, G). Kun jo silloin tykkäsin kuunnella J. Karjalaista niin äitini keksi opettaa näillä soinnuilla minulle ”Kolme cowboya ja Missä se Väinö on”. Muutaman kuukauden siitä aloitin kitarakurssilla, missä käytiin isossa ryhmässä läpi sointuja ja perustekniikoita. Noin vuosi siitä kuulin, että luokkakaverini aloittaisi rumpujen soiton rokkikoulussa (estraditaiteen koulu) ja päätin itse myös hakea siihen. Vapisevin jaloin raahauduin pääsykokeisiin ja esitin House of the rising sunin ja perus rokkikompin, jolla minut sitten hyväksyttiin mukaan.

Rokkikoulussa oli kerran viikossa sekä bändireenit että kitaratunti. Teoriatunteja kävin 1/3 asti. Noin 12-vuotiaana ei teoria ollut niin kiinnostavaa, vaikka nyt jälkepäin vähän harmittaakin, ettei osaa teoriaa tämän paremmin.

Ensimmäinen esiintyminen tapahtui myös rokkikoulussa silloisen bändimme kanssa. Muistan, kuinka jännitti. Kädet vapisivat niin pahasti, että en meinannut saada nuotteja aseteltua telineeseen. Kävin rokkikoulua noin nejä vuotta, jonka aikana ehdin esiintyä eri bändiprojektien kanssa ympäri kaupunkia, esim. torilla, Mannerheimin aukiolla, McDonaldsin avajaisissa, leirintäalueella jne. Lopetin rokkikoulun noin viidentoista ikäisenä, kun elämäni tuli muitakin harrastuksia ja kiinnostuksen kohteita. Aika ei yksinkertaisesti riittänyt kaikelle harrastamiselle.

2000 luvun alussa aloin tuuraamaan RedSox yhtyeen kitaristia, veljeni lauloi siinä bändissä ja pyysi minut välillä mukaan, kun tarvittiin. Siihen aikaan, 16 - 17-vuotiaana soittaminen oli hyvin vähäistä, mutta heti sen jälkeen innostuin uudestaan ja aloitin soittamisen RedSoxissa toisen kitaristin lopetettua. Tehtiin baarikeikkoja ja yksityiskeikkoja muutamia vuodessa, musiikkityylinä oli blues, rock, ballad, pop. Esim. CCR, Eagles, Rolling Stones ja U2. Vanha 60- 70-luvun musiikki kiinnosti minua eniten jo nuorena. Sitä monet ihmiset aina jaksoivat ihmetellä, miksi soitan paljon minua vanhempien kanssa vanhaa musaa. Vaikka kuuntelen laajasti kaikenlaista musaa, niin blues antaa minulle suurimmat kiksit eteenkin hidas molliblues saa minussa aikaan kylmiä väreitä. Kuuntelen mielelläni sellaisia artisteja kuten John Mayer, Joe Bonamassa, Santana, Eagles, BB King, Eric Clapton ja U2.

RedSoxissa vaihtui basisti 2006 ja samalla muuttui nimi The Déjàvu Band´ksi. Olen aina pitänyt myös laulamisen, mutta nuorempana olin ujo laulamaan muitten kuullen. Myöhemmin aloin laulaa stemmoja veljeni rinnalla, joka tuntuikin aika luontevalta. Sitten aloin myös laulaa yksin muutamia kappaleita bändissä, niin sai veljeni väliin hengähtää pitkillä keikoilla. The Déjàvu Band´n kanssa olemme tehneet tasaiseen tahtiin 3-7 keikkaa vuodessa tähän päivään asti (häitä, syntymäpäiviä, pikkujouluja ja muita tapahtumia).

2014 Kaj Frilund soitti yllättäen minulle ja kysyi, jos haluaisin soittaa duona hänen kanssaan. Lupauduin kokeilemaan ja onneksi niin tein, koska osoittautui että meillä oli aika samanlainen musiikkimaku. Yhteissoitto tuntui heti ekalla reenillä sujuvan ja löydettiin laulustemmoja saman tien melkein kaikkiin

KEIKALLA

biiseihin mitä koitimme. Niinpä syntyi Duo Frilund & Pirttimäki. Parin vuoden aikana keikkailimme noin 10 - 15 keikkaa vuodessa ja musiikkityyli oli lähes samanlainen kuin The Déjàvu Band:ssä. Osallistuimme myös Suomen Paras Duo kilpailuun, jossa pääsimme karsinnasta jatkoon. Varsinainen finaali pidettiin Helsingissä, Hotelli Presidentissä. Emme päässeet finaalissa kolmen parhaan joukkoon, mutta kokemus oli jännittävä ja opettava.

Vuonna 2016 saimme keikan syntymäpäiville. Harmittavasti oli Kai estynyt ja ettei tämä keikka olisi mennyt sivu suun, otin yhteyttä lapsuuden kaveriini, Patrick Hagströmiin. Pate soitti myös rokkikoulun aikaisessa bändissämme rumpuja. En ollut Pateen ollut yhteyksissä vuosiin, mutta olin kuullut, että hänestä oli tullut myös hyvä kosketinsoittaja. Niin soitin ja kysyin, kaksi päivää ennen keikkaa, että miten olisi tällainen jälleen näkeminen keikan merkeissä. Hän innostui ja reenasimme autotallissani muutaman tunnin keikkaa edeltävänä iltana ja seuraavana päivänä vedettiin yhdessä kolmen tunnin keikka. Pate istui cajon rummun päällä ja soitti koskettimia yhdellä kädellä ja rummutti toisella kädellä ja jalalla. Tämä toimi niin hienosti, että päätimme Kaitsun kanssa kysyä Patea mukaan meidän kanssa soittamaan. Pate suostui. Koskettimet ja cajon antoi niin hienon lisän meidän akustiselle kitaransoitolle ja laululle, että alettiin soittaa sitten enemmän triona. Triona soittaminen tuntuu helpolta, kun kaikki ovat kokeneita kavereita ja uusien biisien kasaan saaminen on nopeaa. Keikkojakin saamme helpommin kuin duona ja roudaaminen on helpompaa kuin isolla bändillä. Näin syntyi triomme "Who`s Playing". Tällä hetkellä vuonna 2017 on tämä kokoonpanomme aktiivisin ja soittaminen tuntuu entistä mukavammalta.